

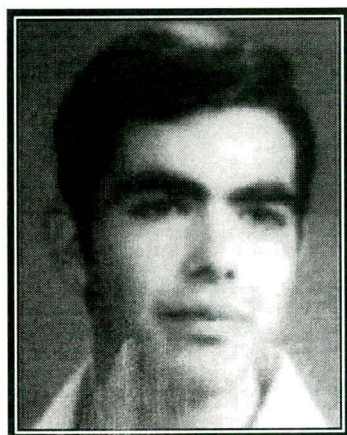

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי משה ברדוגו ז"ל

בן ג'קלין ויעקב

נולד בירושלים

בתאריך כ"ה בטבת תשכ"ב, 1/1/1962

התגורר בירושלים

התגייס ביולי 1980

שרת בחיל התקשוב

נפל במלחמת שלום הגליל

בתאריך ז' בתמוז תשמ"ב, 28/6/1982

נקבר בהר הרצל

אזור: א חלקה: 21 שורה: 6 קבר: 9

הותיר אחריו הורים ואחות

בן 20 בנפלו

קורות חיים

בן ג'קלין ויעקב, נולד ביום כ"ה בטבת תשכ"ב (1.1.1962) בירושלים. משה למד בבית-הספר היסודי "זלמן ארן". אחרי כן, הוא המשיך וסיים את לימודיו בבית-הספר התיכון המקצועי "בזק", במגמת אלקטרוניקה. משה היה ילד חביב ותלמיד טוב, שאהב לעזור לחבריו בבית-הספר והיה אהוב על מוריו ועל בני כיתתו. הוא השתתף בכל סוגי הפעילות בבית-הספר, ובמיוחד נהנה לארגן מסיבות וערבי הווי. משה הפליא לנגן בחליל-צד, והיה חבר בתזמורת הנוער בירושלים. גם במסיבות כיתתו ובמופעים שנערכו בבית-ספרו, הוא נהג להנעים לשומעיו בנגינתו.

בעודו תלמיד בבית-הספר היסודי, התעניין משה באלקטרוניקה והשתתף בקורס תקשורת שנערך בבית-הספר "בזק". מדריכו בקורס ומורו בכיתות הגבוהות בבית-הספר התיכון סיפר עליו שלעומת חבריו השובבים, היה משה שקט ומופנם, מסור לחבריו וחרוץ. מורו הוסיף וסיפר, שמשה נהג לבצע משימות שונות שהוטלו עליו באחריות רבה וכי עשה ככל יכולתו להצליח. כך למשל, הוא התחבב בנקל על ילדי כיתה ט', שעזר להם בהכנת השיעורים.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

חבריו לכיתה מספרים, שמשה היה להם ידיד אמיתי והחשיב מאוד את חברותם כלפיו. הוא תמיד היה מוכן לעזור להם, ולהשתתף איתם ברגעי שמחה ועצב.

כשהגיעה שעת גיוסו לצה"ל, הוא ביכר להתחייב לשנת שירות בצבא הקבע, כדי שיוכל להמשיך בלימודיו לתואר הנדסאי.

משה גויס לצה"ל במחצית יולי 1980, והוצב לשרת בחיל-הקשר. לאחר שהשלים את שנת הלימודים האחרונה, הוא השתלם בקורס לטכנאי-קשר והוצב בגדוד קשר ברמת הגולן. בזכות מקצועיותו ומסירותו לתפקיד, זכה משה לקידום מהיר וכעבור זמן קצר מונה למפקד צוות. חברו בצוות ציין, שמשה נהג תמיד לעודד את חבריו, והכול ראו בו ידיד נאמן: "משה אהב מאוד את הגדוד. אחת הסיבות הייתה - ההווי החברתי. ההערצה אליו הייתה כל-כך גדולה, שתמיד רצו כל הסובבים להיות בקרבתו. לא היה דבר שהיו מבקשים ממנו והוא סירב לעזור. בימי שישי היינו מתאספים ויורדים למעלה אפרים. משה היה דואג שהאווירה תהיה נעימה, ותמיד הצליח להצחיק את כולם. בימי כוננות אהבנו לבדר את הפלוגה, ומשה ערך הצגות וסיפר בדיחות. הוא היה כאח לכולנו".

במלחמת שלום הגליל נקרא משה עם יחידתו ללבנון. באחד הימים בשלהי יוני 1982, התכוננו חיילי היחידה לחניון לילה, באחד הכפרים מזרחית לדמור, כשפתע נזרק לעברם רימון.

משה נפל ביום ז' בתמוז תשמ"ב (28.6.1982) בקרב בלבנון, והובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר הרצל בירושלים. הוא השאיר אחריו הורים ואחות.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה, כתב מפקד היחידה: "לכל אורך דרכו ביחידתנו בלטו תכונותיו החיוביות של משה, שגילה חריצות, נאמנות, ידע מקצועי רב ודבקות במטרה. תמיד היה מוכן לצאת עם אנשי היחידה ולשבת בקו הקדמי, ולתרום מהידע שלו. הוא היה אהוב על חבריו לפלוגה, ובכל מקום שאליו הגיע הפך להיות מקובל ונאהב, זאת בגלל שמחת החיים שלו ואישיותו".

משפחתו הוציאה לאור חוברת לזכרו, ובה דברי חברים, מורים ובני משפחה. כמו כן, הנציחו את שמו בבית-הספר התיכון "בזק".

1944

לכבוד
ק. א. ג. נ. י.
יהי שאלת הלב
יחשבת

הנ"ל וז"ל אישי - הרמז משה

לפי בקשתם אנו מצרפים גם חומר בתור
ומצולם של בני דיקר אשר לאיסוף המעשים
לא מוקים לכם על שמו לבכם הרבה

הנ"ל וז"ל.

בתור
נמצא אצל הנ"ל

זכרונות ממשה ז"ל,

את משה אני זוכר בזכות אנתו חינך מאנזן לאנזן
שהיה בסוך על פניו לעיתים קרובות. במהלך הקורס
היה משה תלמיד טוב, למרות שלא תמיד התחשק לו
ללמוד. הוא אהב להשתבב אך יחד עם זאת ידע מתי
להיות רציני.

זכרני, כחודשיים לפני נפלו של משה סנפחתי לצפון.
הגעתי ליחידה בינו ששי בלילה בשעה 1.00. הנחתי את
הציוד נפתאום מופיע מולי הפרצוף המחייך של משה.
הוא הנפתע לראותי שם ומיד הכין לי קפה, לזכר הימים
הטובים בקורס. בהמשך הסיפוח נתבקשתי ע"י מ"פ התקשורת
של משה לעשות לחברה רענון בנושא המכשירים. לשם כך
היה על החברה להקים אנהל כיתה ולהנציא מהכלים את
המכשירים ללמוד. תוך כדי כך שמשה סחב את אחד
המכשירים, הוא אמר לי חצי בצחוק חצי בתרענמת: "רק
באת נוכר נופלים עלינו תיקים".

את משה ראיתי בפעם האחרונה לפני כחודש נחצי בבסיס
ההדרכה כאשר בא להבחן, לקראת קבלת סג 9. את המבחן
עבר בהצלחה, למרות שהיו לו רק מספר שעות להתכונן.

כזה היה משה; יהי זכרו ברוך.

אמנון טרשצ'נסקי
מדריך בקורס טכנאי צ"נ

משה ברדוגנ מירושלים:
הרבה אהבה וחנם

משה ברדוגנ, בן ה-20, בן למשפחה יוצאת מרוקו, שהתיישבה בירושלים, סיים בהצלחה את מגמת ההנדסאות בבית הספר התיכון-המקצועי "בזק". עם גיוסו לצה"ל בחר לשרת בחיל-הקשר, כדי למצות את כישוריו המקצועיים. הוא סיים קורס קשרות וקיבל תפקיד של ראש צוות בנגמ"ש-קשר.

באחרונה השלים את שנת שירותו הראשונה, היה אמור לשרת שלוש שנים נוספות, מהן שנה אחת בקבע. עם שחרורו מצה"ל התכוון לערוך טיול ממושך ברחבי העולם, ולהמשיך לאחר מכן בלימודי ההנדסאות.

הנרינו, יעקב וז'קלין, סיפרנו כי בנם היה בעל לב זהב, אהב לעזור לכל דורש והעניק לבני משפחתו הרבה אהבה וחנם. תמיד התחשב במצב הכלכלי ונמנע מלבוא בדרישת.

עשרה ימים לאחר החופשה הקצרה שבילה בבית, קיבלו הנרינו של משה את הבשורה המרה: בנם נהרג סמוך לעיירה דמור, מרימון שהושלך לעבר קבוצת חיילים.

ניצה אבירם - ידיעות אחרונות

זכרונות ממשה,

כמדריך של המחלקה שעובד בפעם הראשונה עם חניכים, מיד אחרי קורס הדרכה הייתי הרבה יותר קרוב למחלקה משאר המדריכים ולכן גם היתה לי אפשרות להכיר אישית את האנשים, את מידת ההתחפפות של כל אחד ממטלות של המחלקה.

את משה ברדוגו הכרתי עוד מהזמנים שלמדנו בבזק. הייתי במחזור אחד גבוה יותר ממנו, אבל אז עדיין לא היה זמן להתעסק עם המחזור ההוא, ברגע שהגיע לבסיס יחד עם החברה שגמרו את כיתה ה' ("ההיתים").

את משה הכרתי טוב מאד כחניך בקורס טצני"ס וזה התחיל מרגע שהמטלות תיקים החלו לרדת על המחלקה היו מס' אנשים במחלקה שהיו עושים הכל ומיד, והיו כאלה שחשבו שאלה שעושים מה שהמדריך אומר נקראים פריירים. אחד מהאנשים האלו היה משה ברדוגו. הוא פשוט אחד מאלה שלא שם בכרוך, תמיד אמרתי לעצמי כשהוא יגיע ליחידה קבועה יראו לו מה זה לעבוד עבודת צוות.

משה הגיע לאוגדה 162 - לגדוד הקשר כטצ"ן, ואני סופחתי עקב המצב הבטחוני לקצביה, כאשר האוגדה ישבה שם. ושם ראיתי איך האדם משתנה ואיך מתנהג האדם מחוץ למסגרת הקורס. הוא פשוט החל לתפקד כמפקד צוות על נגמ"ש צ"נ. ז"א קיבל אחריות גדולה לידיים.

את הפעם האחרונה אני זוכר איתו כשניקינו וצבענו את הנגמ"ש למסדר המפקד. חבל וכואב לאבד אדם כזה.

גבי סואד - בוגר ביה"ס ומדריכו בקורס טצ"נ

ביתך נא
קולך נא
אנחנו!

ה"ל האו"ם
האז יתב אלה -
חבריו.

ה"ל הוא "ה"ל, אחרי!
אנחנו - יתב ק"מ
האז האו"ם
אנחנו

אנחנו!
ביתך נא
אנחנו -

ה"ל!
האז נא

האז נא
ה"ל!
האז נא

ה"ל!
האז נא

ה"ל!
האז נא

ה"ל!
האז נא

ה"ל!

משה,

היקר באחים לי היית
חברי הטוב ביותר
עת הלכת ולא שבת
ולמראשותיך אניח פה זר,
אזכור את מבע פניך
חיוך הקנרן לא בדד
אך למה אלי את שפתיך
לא אשמע לא אראה לעד.

חברים, ידידים לא חסרת
ואף נערה ענוגה
אך אליהם אף פעם לא חזרת
והיא נותרה גלמודה
ואני אנוכי כאן נשארתי
מחכה מצפה לשונך
הייתכן כי שלושה גרם עופרת
האם הם שיפילוך

יום יבוא ויוחלט מגבוה
זה הנער גמר את שלו
ואליך אעלה ואבואה
ככל מי שמגיע תורנו.

אילן רמתי

את משה הכרתי טוב מאד כחניך בקורס טצני"ס וזה
התחיל מרגע שהמטלות תיקים החלו לרדת על המחלקה
היו מס' אנשים במחלקה שהיו עושים הכל ומיד, והיו
כאלה שחשבו שאלה שעושים מה שהמדריך אומר נקראים
פריירים. אחד מהאנשים האלו היה משה ברדוגו.
הוא פשוט אחד מאלה שלא שם בכיוון, תמיד אמרתי לעצמי
כשהוא יגיע ליחידה קבועה יראו לו מה זה לעבוד
עבודת צוות.

משה הגיע לאוגדה 162 - לגדוד הקשר כטצ"ז, ואני
סופחתי עקב המצב הבטחוני לקצביה, כאשר האוגדה ישבה
שם. ושם ראיתי איך האדם משתנה ואיך מתנהג האדם
מחוץ למסגרת הקורס. הוא פשוט החל לתפקד כמפקד
צוות על נגמ"ש צ"נ. ז"א קיבל אחריות גדולה לידיים.

את הפעם האחרונה אני זוכר איתו כשניקיננו וצבענו
את הנגמ"ש למסדר המפקד. חבל וכואב לאבד אדם כזה.

גבי סואד - בוגר ביה"ס
ומדריכו בקורס טצ"נ

משה היה מסוג האנשים שבהם נתקלת בפעם הראשונה שכחת מהם למשך זמן ארוך ולאחר שנים מספר שוב נפגשת בו באותן נסיבות, אך הרושם השני שונה לגמרי מן הרושם הראשון.

בפעם הראשונה נפגשתי במשה עוד בהיותו תלמיד ב"בזק" כאשר היה חניך מן המניין בשעות הכנת השיעורים המרוכזת. עשה עלי רושם של "ילד" (כן, אז הוא היה עדיין ילד) חברותי מאד ועליז וזוכר אני היטב את התרגילים ותמרוני ההתחמקות שניסה על-מנת להגיע לספריה בקומה העליונה של הבנין כדי להתחמק מהכנת השיעורים המרוכזת.

באחת הפעמים בהן לא הגיע להכנת השיעורים, חזר ובפיו סיפור כי הוא מנגן בתזמורת נוער ירושלמית ולכן לא יכול היה להופיע. הבנתי שמתחת לחזות ה"ילד" מסתתר בחור נבון עם ראש על הכתפיים.

משה המשיך להיות תלמיד ב"בזק" בעוד שאני כבר השלמתי את השנה השלישית ניותר לשירותי בצה"ל ואז שוב הפכתי להיות מדריכו בקורס טכנאי צ"נ.

משה היה תלמיד וחייל טוב, אך כבר אז הבחנתי כי היו לו ישעיות ורגעים בהם ישב לבד ודוק של עצבות על פניו. משהו הטריד והעסיק את מחשבותיו.

במשך הקורס היה משה חניך טוב (למרות העובדה שנאלצתי לרתק אותו באחת השבתות לבסיס) וחבר טוב לסובבים אותו.

יהי זכרו ברוך.

רפי פלג - בוגר ביה"ס
ומפקד מדור בחיל הקשר

משה ברדוגו מירושלים:
הרבה אהבה וחרם

משה ברדוגו, בן ה-20, בן למשפחה יוצאת מרוקו, שהתיישבה בירושלים, סיים בהצלחה את מגמת ההנדסאות בבית הספר התיכון-המקצועי "בזק". עם גיוסו לצה"ל בחר לשרת בחיל-הקשר, כדי למצות את כישוריו המקצועיים. הוא סיים קורס קשרות וקיבל תפקיד של ראש צוות בנגמ"ש-קשר.

באחרונה השלים את שנת שירותו הראשונה, היה אמור לשרת שלוש שנים נוספות, מהן שנה אחת בקבע. עם שחרורו מצה"ל התכוון לערוך טיול ממושך ברחבי העולם, ולהמשיך לאחר מכן בלימודי ההנדסאות.

הוריו, יעקב וז'קלין, סיפונו כי בנם היה בעל לב זהב, אהב לעזור לכל דורש והעניק לבני משפחתו הרבה אהבה וחרם. תמיד התחשב במצב הכלכלי ונמנע מלבוא בדרישות.

עשרה ימים לאחר החופשה הקצרה שבילה בבית, קיבלו הוריו של משה את הבשורה המרה: בנם נהרג סמוך לעיירה דמור, מרדמון שהושלך לעבר קבוצת חיילים.

ניצה אבירם - ידיעות אחרונות

משה ברדוגו - קשר צנוע וביקא בעבודתו

משה ברדוגו בן 20, יליד הארץ, היה בוגר ביה"ס התיכון לטלקומוניקציה ואלקטרוניקה "בזק" בירושלים. בתום לימודיו התגייס לחיל הקשר וחתם קבע לשנת שרות נוספת.

כישוריו בלטו בצבא בתחום עיסוקו. היה צנוע "בחור שקט וממושמע" כדברי מפקדיו, אך בזכות בקיאותו בעבודתו קנה לעצמו מקום מכובד ביחידתו.

שעה שלגס קפה באיזור דאמור, תקף מארב של מחבלים קבוצת חיילים ומשה מצא את מותו מרסיס רימון.

הניח אחריו אחות בת 18 והוריים ז'קלין ויעקב, תושבי שכונת תלפיות.

אילן בכר - מעריב